

Cercar l'escenari

Aina Roca Anfruns

*Una acció
de Deriva Mussol*

*D'aquesta edició se n'han publicat 189 unitats
gràcies a la generosa contribució de la família
Roca Anfruns.*

Col·lecció Cultura Contemporània / 06

Edita: Camí de Marges (info@camidemarges.cat)

Coordinació: Jordi Lafon / Raimon Casals

Textos: Deriva Mussol

© de l'edició, Camí de Marges

Disseny gràfic: DiacDisseny

Correccions: Deriva Mussol

Impressió: Gràfiques Diac Vic

ISBN: 979-13-991593-2-5

Cercar l'escenari

Aina Roca Anfruns

*Una acció
de Deriva Mussol*

Camí de marges

Les dues accions caminades *Cercar l'escenari* — *Aina Roca Anfruns* s'han dut a terme el 2026 en el marc de les exposicions *Traces d'un temps lent* i *Esborradís i blanc*, ambdues dedicades a l'obra de l'Aina i comissariades per Ana M. Palomo i Ton Granero, amb la col·laboració de Deriva Mussol com a creadors i organitzadors de les caminades.

EXPOSICIÓ

Traces d'un temps lent

La Tintoreria

Carrer Sant Pere, 11

8 de maig — 22 de juny

Vic

CAMINADA

Cercar l'escenari* — *Aina Roca Anfruns

15 de maig, 21 h

Sortida: C. Nou, 49

Arribada: Casino de Vic, C. Jacint Verdaguer, 5

Vic

EXPOSICIÓ

Esborradís i blanc

Fundació Felícia Fuster

Carrer de Camps i Fabrès, 3-11

21 de maig — 24 de juliol

Barcelona

CAMINADA

Cercar l'escenari* — *Aina Roca Anfruns

28 de maig de 2026, 18 h

Sortida i arribada: Fundació Felícia Fuster

Barcelona

Amb Cercar l'escenari Deriva Mussol proposa caminar a la deriva en grup i en silenci per deixar-nos sorprendre pels espais i les escenes que ens vagi regalant la nostra imaginació. L'observació pausada i atenta ens obre la porta al diàleg amb la nostra memòria, les nostres experiències, les nostres sensacions i la sorpresa.

Què hi ha de nou en allò que creiem conèixer? Què s'amaga darrere la vida quotidiana dels nostres carrers? Quins mons travessen els marges de la ciutat que dia a dia ens veu córrer d'un cantó cap a l'altre? Caminar la ciutat és obrir la porta perquè ens passin coses, és viure l'aventura d'allò que no esperes, investigar allò que se'ns resisteix a fer-se visible. Una hora de recorregut que donarà pas a compartir, amb qui ho desitgi, aquelles escenes revelades i viscudes durant el temps caminat.

Aquesta publicació recopila testimonis de les dues caminades amb la voluntat de preservar-ne la literalitat oral, acceptant les improvisacions, els girs i les derives pròpies de la paraula dita. No totes les persones participants van deixar constància de la seva experiència i, per aquest motiu, només s'hi inclouen les aportacions compartides de manera voluntària. Els testimonis es presenten de forma anònima, sense atribucions individuals, per preservar la igualtat entre les veus recollides.

... per mi ha set molt emotiu, primer, arribar a casa de l'aina que jo hi havia anat fa més de 50 anys amb la carme, que era la meva cap d'agrupament, i no hi havia tornat mai més... i poder anar a acompanyar la família i a totes les persones que coneixíeu l'aina en aquell moment, la veritat que m'ha fet sentir molt feliç de poder-hi ser, no?... llavors, quan hem començat el recorregut, pensava molt en el barri, el barri que ella, que l'aina vivia i que hi devia haver passat deu mil vegades... i anava mirant, no la cara més del que tenia al costat, sinó les cares de la gent que veia pensant en l'aina, no?... pensant que tot eren persones que venien per l'aina i per la seva família... i llavors, doncs, això m'ha emocionat... i després res més, vull dir que molta emoció.

doncs... començarem amb una paraula que és agafaiós... l'aina alguna vegada m'ho havia dit... no sé si un dia li va dir a l'andreu... és que en biel és molt agafaiós... agafaiós vol dir que toca molt... jo soc de tocar molt... necessito tocar... quan estimo algú, quan tinc confiança, toco... m'és igual... homes, dones, animals o plantes... necessito el contacte físic... i és una paraula que em recorda l'aina... ella no era de tocar, si més no a mi... o poc... vull dir, sí que em tocava, però jo toco molt més, no?... i llavors... és així, és així, no tocava gaire, no passa res... hi ha gent que no toca gaire, no passa res... però en tot cas, la paraula agafaiós em recorda l'aina i, vaja, quan trobo a faltar algú, gent que no hi és, l'aina, mon pare, altra gent, trobo a faltar el contacte físic... per mi és el més difícil de... de la mort d'algú, que no el puc tocar... i agafaiós, sí, sí... ai, tu agafaiós, deixa estar... per tant, em quedo amb aquesta

paraula que espero que no surti al diccionari... perquè si no surt al diccionari encara és més bonica... i ara volia compartir això.

he tingut la necessitat de tocar... sempre també toco molt i he tocat les pedres de la muralla i anàvem amb en valentí girbau en aquell moment, que passava pel meu costat... era el nostre professor d'història i pensava quantes coses ens podria explicar ara i estem aquí en silenci, no?... i llavors he anat, bé, quan he sortit he pensat, ostres, mira, els balcons que sota hi ha ceràmica al costat de casa vostra, la forja, anar veient coses així, però després tot plegat he començat a sentir la gran cultura lingüística que tenim a vic i hem sentit com que estàvem en silenci moltíssimes llengües, aquesta riquesa que tenim, i he pensat que l'aina també li hagués agradat, no?... saber, conèixer tantes cultures i estar amb nosaltres... això.

jo m'he trobat que quan feia molt poca estona que havíem començat, ja era aquí... amb el pensament m'he traslladat on som ara... només que no ho havia imaginat aquí, m'ho havia imaginat a la sala modernista... i això ha set perquè davant meu hi havia una persona que portava una jaqueta que duia escrit sentit únic... i això de sentit únic m'ha inspirat... havia pensat ostres, sentit únic, què vol dir de fet?... un únic sentit, una sola direcció?... he pensat, de fet, la vida és un sentit únic... i m'he posat transcendental i m'he imaginat que us ho explicava i per tant per això m'he traslladat aquí... i llavors he pensat en un llibre que m'agrada molt de l'erri de luca que es diu sola andata, sentit únic,

només anada... i he pensat això, la vida de fet és un recorregut només d'anada... i avui precisament és 15, que era una data que per mi no era una data gaire important, un número no gaire important, però ho és des de fa sis mesos perquè es va morir la meva mare un 15... i avui fa sis mesos que la meva mare es va morir i tot plegat ha set bonic... perquè he connectat la vida amb el trajecte, amb l'anada, la tornada, el sentit únic... per tant, aquesta jaqueta m'ha ajudat a això, a fer un recorregut bonic i interessant... i, de fet, ara soc on he començat...

lligat molt amb el que ha dit la maite, a mi el que m'ha passat és que, sortint del carrer nou, he trepitjat santa clara vella, he passat la misericòrdia, i quan he sigut a la plaça dels màrtirs, he pensat en els sentiments, les emocions, les persones viscudes, el ser d'un mateix és aquest pilot d'estimes i de sentiments i d'aprenentatges... i a mi, l'aina m'ha recordat això... forma part del ser, forma part del meu ser... gràcies.

doncs, durant aquesta caminada, he intentat imaginar-me un escenari, un escenari que a l'aina li hagués pogut agradar, no?... he anat espigolant les diferents imatges que durant el recorregut hem anat travessant... i una de les imatges que trobo més evocadora són les llums càlides, unes grogues que cauen a sobre dels arbres i que projecten unes ombres que per mi és molt escenogràfic... i he volgut incorporar-hi el so en aquest paisatge i he anat espigolant tot allò, totes les veus que hem anat sentint, els ocells que ja marxaven cap a dormir, les campanes que han sonat

en un moment, he anat espigolant tots aquests sons que hem anat sentint entre tots, les passes que anàvem fent... i després, clar, em faltaven els personatges, no?... les persones que podien conviure en aquest escenari... i al final, aquí a la plaça, ens hem trobat un grup de nois joves que posaven també la seva música i he pensat que podia ser un bon escenari per aquest cercar l'escenari dedicat a l'aina.

no sé res d'estornells, no tinc ni punyetera idea, no sé com s'ho fan, però aquest exercici d'estar pendent de l'altre et porta a estar molt pendent de tu mateix... els que deriveu ja ho sabeu, no?... o sigui, és una mena de situació que potser és estranya, perquè si intentes seguir els altres resulta que t'estàs seguint a tu, en aquesta situació... jo crec que el silenci genera això... però té... també forma part de qui som i de la natura, aquesta relació entre la singularitat i la cosa més global... no sé si és un xiste o una ironia o una trampa, però que haguem trobat el llibre de ramon llull a l'entrada de l'albergueria, diguéssim, que justament aquesta qüestió, d'aquesta cosa més de vinculació de l'individu amb el cosmos, en fi, és igual... ha set com un... no sé què feia allà... ha set com un joc... però vull dir que aquesta relació entre el singular i el grup o el col·lectiu o el món o la natura, jo crec que el silenci ho fa... i potser, perdoneu, una segona cosa... me n'he adonat, potser també ho sabeu de sobres tots, però, que no hi ha un silenci, hi ha silencis... els silencis tenen tons, tenen ressonàncies diferents, suposo en funció del lloc on passes, tenen colors diferents... i per tant, he pensat, no hi ha un silenci... en funció d'on estàs i com t'ho mires, és un altre silenci... a la plaça del

museu era un altre silenci.

jo tiro fotos gairebé fins a l'obsessió... he intentat no tirar-ne gaires, i he anat apuntant imatges que podien suggerir aquestes escenes que dèiem... i des de la sortida del carrer nou que hi havia un núvol molt maco, molt ben posat, unes orenetes, un montseny, hem vist, unes roses d'un roser, una paret plena de fulles, una gent que tancaven la persiana quan passàvem, l'interior que preparaven pel sopar, grafitis, unes veus de l'àfrica, les escales que limiten, un encenedor amb un ninot d'un futbolí, una moto embolicada, el cel a la plaça quadrada, una casa blanca que no ho és, es fa difícil repicar les argolles del portalet, un forat de llum molt petit, una finestra cega amb barrots de ferro, fan música en un garatge, un colom en un forat del mur, uns grans cables només amb una porta, repartidors que van i venen, llull i les converses pedagògiques a la finestra, venus i júpiter, transports, transports vic-olot, algun... algú que cus a màquina i volem moltes comunicacions i les tenim totes plenes de cables, etc.

des que hem sortit, una porta que es tanca, un gos que borda, un cotxe que passa, el frec de la roba, un panot que balla, una moto que passa, un estornell o una oreneta que xiscla, un cotxe que passa, el soroll de passes, un altre cotxe que passa, una conversa d'enamorats, la cadena d'una bicicleta, un altre cotxe que passa, una conversa dins d'un cotxe, lluny una gavina, el bronzit d'una màquina, el corró d'aigua al clavegueram, una fulla seca trepitjada, passes fregant els graons d'una escala, les rodes d'un cotxe fregant l'asfalt, el cop de la punta d'un paraigua contra el terra, un clàxon, un idioma que no entenc, una roda sobre llambordes, unes passes arrastrades, una tapa d'instal·lacions que balla, música dins d'un

bar, tamisada, una ampolla de vidre que cau dins d'un contenidor, una pregunta, el demarratge d'un motor, un home apilant cadires, un altre idioma que no entenc, el soroll de la porta del jazzcava, una dona tossint, un objecte llençat al terra, el telèmetre d'una càmera, un polític, la cursa del riu, unes claus que dringuen, la campana de l'església dels dolors, l'entrada d'un missatge a un mòbil, la remor barrejada de música i conversa d'un bar, una porta de fusta que es tanca, un trepà, riure, algú imitant un colom, les taules que recullen en un bar, unes passes sobre la sorra de la plaça de vic, les rodes d'un carretó, un elevador de mercaderies, les campanes de l'ajuntament tocant les deu i un grup caminant en silenci.

yo al empezar el paseo y tal, lo normal, vas buscando, bueno, te vas fijando inevitablemente en cosas y tal, pero de repente he dejado de ver y era ya mental... en realidad era como si estuviera con aina, cuando estábamos en clase y se planteaban cosas... y una de las cuestiones que venía, digo, ¿cómo le puedo explicar este paseo que estamos haciendo todos juntos y tal?... y bueno, me ha venido a la memoria cosas que también recordáis jordi, montsita, marià, una vez en madrid que acabamos bastante impresionados con una señora que estaba en un stand que no había nada... y que, estábamos juntos y dijimos, le preguntamos o no le preguntamos, qué debe ser y bueno, nos paramos bastante tiempo y nos dejó impresionados... porque la señora nos dijo que ella era el museo de los objetos mentales... y al ver nuestro interés, nos dijo ¿queréis participar?, por supuesto... y nos dijo, se trata de no tener nada visual, no tener nada físico, sino que es la transmisión a través de, oralmente, que una persona lo retiene y entonces esa persona tiene esas piezas

en el museo... esa persona se lo cuenta a otra y le va explicando otra vez la pieza... las piezas se van repitiendo, se van repitiendo y hay tantos museos como personas que cuentan las piezas mentales, objetos mentales... bueno, al volver un poco emborachados de estas cosas, en clase pues empezaron juegos diferentes también con los ejercicios que hacíamos... y recuerdo que, bueno, que con aina y el grupo clase era muy interesante todo lo que iba surgiendo, pues aquello que salió de ella... y hoy pues me iba... he estado mentalmente contando la obra que hemos estado atravesando y la he estado contando... ya está.

moments molt emotius, però especialment n'hi ha hagut un que hem estat en bié, l'eva i jo, junts, i he sentit l'aina i ens hem sincronitzat de tal manera que ha sigut com un joc de peus, un joc de peus, però que m'ha recordat com si estiguéssim com robots, o sigui com si estiguéssim, com si fóssim robots, no? m'ha vingut, no?... però després l'aina i el seu moviment ha acabat sent com un joc de desobediència i hem començat com a jugar i a ser trapelles, no? de dir... antisistema, la desobediència, l'activisme i aquesta aina que la conec de tants anys, que m'agradava molt aquesta aina més que s'atrevia, no?... aventurera i sobretot en l'art, doncs anava explorant tots aquests seus límits... però ha estat com sentir com el bloc i robots exèrcit, no?... i tot el que ella, doncs, no ho sé, tota aquesta part més contracultura o contra l'establiment, no?, i tot aquest paradigma... i ha estat molt xulo... i llavors també observant... també hi ha hagut el llibre de llull, hi ha una simbologia per mi molt important amb el color groc i tot, quan hem obert la primera pàgina, no, aquests missatges... i després que hem

trobat un dels lemes nostres, per nosaltres hi ha un lema que és ara i sempre, i a la plaça de vic hem trobat una enganxina sobre el català, les llengües, i després ens ha portat a una enganxina que deia ara i sempre... i guau... i guau... sí... gràcies.

bé, jo ara, sentint totes les descripcions que heu fet de la caminada, era com si l'hagués fet jo... no he pogut venir, però tot el que heu anat descrivint i les emocions que us han donat és com si jo hagués fet el recorregut amb vosaltres... després, a mi, el que m'ha emocionat molt és que aquesta imatge, vosaltres no l'heu vist, és quan heu començat la deriva, mirar-vos com baixàveu carrer nou tots plegats i la llum que començava a decaure... bé, és la imatge que m'he quedat en aquell moment... i ara aquí, explicant totes aquestes experiències que heu tingut, ha set fantàstic, perquè és com si hagués caminat amb vosaltres... i ja està.

doncs, jo no coneixia gaire l'aina, però sí que volia dir que he vingut molt per tu, txell... i durant la caminada no sé què pensava, com també, bueno, les històries que he sapigut d'ella, de tota la gent, i molt aquest contacte, no?, de dir, ostres, l'aina coneixia l'eva, l'eva va venir a ceràmica, va portar la txell, vaig conèixer en biel i en pep... bueno, no sé, com tot aquest, no?, contacte de tota la gent i que els que no hi són sí que hi són... és que em venia com, sí, sí, és que tothom està connectat, estem tots connectats i encara que no hagueu caminat, hi éreu caminant i l'aina hi era i jo l'he vist allà fent un motllo dels premis... hi ha hagut un moment que ja sé que ningú portava, però jo he començat molt al final i hi ha hagut un moment que estava molt a davant, bé, a davant de tot... i no sé, pensava, fa uns anys

no hagués estat aquí davant, perquè m'hagués fet vergonya i jo què sé... i llavors allà és que em venia, bueno, m'ha vingut una frase i m'ha vingut gràcies a l'aina... res, gràcies.

bueno, tot i no haver pogut fer la deriva, com ha dit la mare, l'inici, veure tota aquella gent... veure-us tots vosaltres allà i com començaven, i després jo he anat recordant alguna altra deriva en la que jo sí que havia estat per aquí a vic, alguna altra que havien fet, i ara us he sentit també a tots vosaltres, aquestes... m'han anat portant a la deriva, altres derives que jo havia fet amb vosaltres i he anat sentint, bé, tot molt a prop... moltes gràcies per organitzar aquest cercar l'escenari.

bueno, primer de tot dir que el meu mestre en pedagogia per excel·lència està present... és en toni tort... i ha parlat del llibre i dic, el tinc al bolso... també, com dèiem, perquè hi hem trobat moltes... era massa casualitat, massa... els llibres em tenen molt obsessionada, com molta gent que estem aquí... i he arribat a la conclusió que si estava allà era per agafar-lo... i quan ja tothom havia passat, l'agafo... també dir-vos que estarà en un espai que ja us explicaré, que està a l'abast de tothom i quedarà batejat com el llibre de cercar l'escenari... i quan l'hem obert, el primer que hem trobat, el primer capítol es diu, toni, ramon llull, un pedagog sense càtedra... que ens ha fet molt riure per moltes històries i moltes converses que havíem tingut amb l'aina... i llavors hi ha un punt marcat i hem dit, tu, hi ha un punt marcat, mirem què diu aquí, que potser diu alguna cosa que ens interessa... i justament parla del llibre d'amic e amat... i diu, el llibre d'amic e amat, en efecte, que corona la novel·la significanc la plenitud

de la contemplació en la bellesa i l'ebrietat de la vera poesia, la que porta a déu, requereix exposició i exegesi en cada un dels seus versets... l'ermità feliç busca en la petita i densa metàfora moral de cada dia el camí de l'afinament de la seva perfecció interior... i he pensat moltes coses a dir, tenia moltes versions de què compartir i què no, però em sembla que aquesta és imbatible.

barcelona

jo visc aquí, però soc de vic, eh?, però visc aquí... i per aquests carrers no hi havia passat mai, de veritat que són tranquils i estan bé, però, clar, jo porto audiòfons i mentre anava per aquí, doncs bé, i m'ha agradat veure-ho... llavors quan hem arribat a lesseps m'he desconnectat, i llavors per aquí hi passo molt i sempre veig les botigues lletges, que les antigues en queden quatre, una merceria que hi ha aquí a lesseps, de tota la vida molt maca... i llavors jo sempre veig botigues lletges que han canviat, en castellà i tot... i a partir d'ara ja no veuré botigues lletges, ni ho veuré en castellà... us veuré a vosaltres caminant i pensaré en l'aina... mira, aquesta és la meva vivència...

primer és com que he vist la part de darrere de l'edifici on vaig viure els tres primers anys aquí a barcelona, l'edifici de bofill, el blau que hi ha a la plaça lesseps... però hem arribat a l'edifici després i jo he començat a veure l'edifici per la part de darrere i he pensat, aquest edifici és igual que el de bofill on jo vaig viure... però no m'ubicava i quan hem donat tota la volta he pensat, com pot ser que mai hagués estat a la part de darrere?... i a la vegada

també he vist que és el número 33 i la meua casa d'ara, on jo visc amb el meu marit, és 33 també... i el que m'agrada d'aquestes passejades que a pesar de tot el soroll, no?, perquè caminar la ciutat a aquest ritme, que és una altra cosa que ha sigut com molt estranya, tant... a un ritmo tan pausado, en medio de tanto, tanto, tanto ruido, aún así he sentido quietud, pero creo que también ha sido por lo colectivo, y quería como... o sea tengo unas notas aquí... es-coltar-se amb el cos, ritmes i direccions que segueixen el caminar d'altres, això t'obliga a aturar-te a parar i a mirar, també a no tindre que escollir a cada moment, la capacitat de trobar la quietud enmig del soroll de la ciutat, i... no sé, ha sigut una gran experiència col·lectiva que recordaré.

jo quan faig cercar l'escenari... escric aquí a la mà per poder recordar totes les escenes que vaig observant, però després soc un desastre perquè amb el moviment són més aviat dibuixos més que lletres o paraules, i després no ho entenc... i després faig una mica un popurri de tot plegat... però sí que avui tenia ganes d'anar a buscar els escenaris, petits escenaris que em recordessin d'alguna manera a l'aina... i de fet, finalment, al començament ha costat, m'ha costat trobar-ho, perquè hi havia molts inputs, hi havia algun soroll, primer semblava que era un fuster, després els cops no eren d'un fuster, després de la curva he vist que era el noi del container, una trucada a un senyor, un gos que jugava, el plor de l'infant... mañana vas a ver a teo... vols buscar les petites coses i no pots, després la moto... però després, quan hem arribat a la plaça hi havia tot el grup, molt ben disposat a la plaça, molt tranquils i amb molta... com un escenari, no?... i era una imatge molt bonica... aquest cop, per primera

vegada, a cercar l'escenari he notat que al grup no hi havia ningú que volgués liderar, que volgués anar primer... i jo suposo que és pel coneixement que tenim tots de l'aina, que suposo que s'envoltava de gent que d'alguna manera no tenia aquestes ànsies de liderar... són persones que no tenen ganes de ser els primers, no... era tot tant lent que llavors sí que he tingut el temps de poder visualitzar imatges, que podia recordar, hem vist una galeria plena d'objectes, i després he trobat una imatge que potser és la que us ensenyaré... he trobat un quadre que m'hi feia pensar en ella, en els quadres que tenim aquí... i us el volia ensenyar... després us el passo, perquè soc una mica lenta en això... ah sí, ja el tinc... i ja estic... m'hi ha fet pensar, aquests petits esquitxos, taques, línies... com si l'hagués dibuixat l'aina per nosaltres a la passejada.

vale, doncs jo no sé si sabia expressar el que ha passat... han passat moltes coses i s'han sumat moltes coses a nivell experiencial que han passat aquí, com la noia aquesta de la galeta, que jo també quan l'he vist he flipat, he dit, ostres... no sé, era com un altre més, no?... també dir que jo no coneixia l'aina, crec que d'aquí soc l'única persona que no coneix l'aina, tu tampoc, no?, però arran de l'exposició i dels contactes que he tingut amb amics, amigues, comisaris, comissàries, etcètera, doncs m'he creat com una imatge, una imatge mental d'ella, però que no és física, sinó que no sabia com explicar-ho, no?... i llavors, què ha passat?, avui quan estàvem caminant, hi ha hagut molts moments especials, però hi ha hagut un moment, en què quan hem arribat a la plaça hem pujat cap a dalt fins a lesseps, allà el grup s'ha aturat... era com aquesta sensació que ningú volia liderar i estàvem allà com una mica, bu-

eno, observant, mirant... jo he mirat cap a un cantó, cap al meu cantó dret i cap al meu cantó esquerre, que era cap allà cap on està el metro cap a l'altra banda, jo em conec molt bé aquest barri, i veia que aquest cantó estava molt il·luminat, feia molta calor... i aquest cantó anava a l'ombra i he especulat cap a on aniria el grup, i cap a on aniria jo... i llavors, a part de tota aquesta cosa, hi ha hagut com un detall i és que al fons d'aquesta banda de carrer on aniria jo hi havia com un senyal, que era com un... els arbres es movien per l'aire... però en aquesta banda no passava això... hi havia com un corrent allà especial... i m'he quedat així com... hòstia, m'ha cridat l'atenció, no?... i he pensat, pom, no ho sé, aquí es queda l'experiència... i després baixava a baix, on estava la noia de la galeta, perquè aquí m'he girat un moment hi havia una paret, un mur, hi havia uns pisos aquí, i aquí hi havia un mur, hi havia com una planta trepadora molt bonica, de color verd, que es movia, es movia amb un aire... i fins i tot m'he apropat perquè ja suposava que aquest aire seria l'aire de la ventilació, però dic, i si fos fresquet?, però no, no, he caigut aquí, no?... i també ha sigut com un senyal, no?... i mentre m'ha passat això jo anava caminant m'ha fet la sensació, bueno, la meva imaginació em portava al conejo blanco, al conill blanc, que et dona un senyal i que l'has de seguir no?, i a mi aquest conill blanc, o aquests aires, aquests moviments de plantes, al final he lligat potser inconscientment que podia ser l'aina, que des d'aquesta imatge idealitzada que tinc d'ella, aquesta figura, doncs d'alguna manera m'està dient, ei, que estic aquí, no ens coneixem, però, bueno, estic aquí present, i aquesta és la cosa que jo he com lligat, no?... i res... és això...

bé, per mi ha estat una experiència... és la primera

vegada que he participat en aquesta acció i ha estat una veritable sorpresa... per començar he de dir que per mi és un dia laborable, un dijous laborable, he sortit abans de la feina per poder arribar a temps, sortir de la feina, anar cap a casa, dutxar-me, anar corrent i seguir el ritme de la ciutat, corrent, cap amunt i cap avall, des de primera hora del matí, corrent, corrent, corrent... quan he arribat aquí ha estat una frenada en sec, molt agradable, un moment de pausa, en aquesta passejada evidentment poètica... i ben bé no sabia a què venia, però m'ho he trobat ara, i la reflexió que em faig ara mateix, es tracta d'això, d'aquests moments de pausa, de reflexió, de pensament, d'observar... sobretot a la ciutat, que ens ho fa tan difícil... el moment de la plaça lesseps ha estat molt, molt especial perquè d'alguna manera en aquell moment que ens hem quedat aturats i que tothom estem explicant d'una forma o altra, s'ha fet com un silenci... amb tot l'enrenou que hi havia allà, amb tot el moviment de gent... per mi s'ha fet com un silenci, i és que us veia a vosaltres i veia què estava passant, però gairebé no escoltava res i tot això que ha passat, doncs ha estat aquesta experiència tan maca que he viscut amb vosaltres i que us volia agrair... moltes gràcies...

bé, jo he fet un tros de caminada fins aquella placeta que hi ha la font i després he pensat recula... després al començar a caminar, bueno, he sentit l'aina... després del tros que he fet m'ha cridat molt l'atenció aquests carrerons la quantitat de gent que està guardant les cases antigues, que no les han enderrocat, moltes n'he vist, i m'ha agradat veure que encara hi ha gent que té criteri, perquè últimament no saps per on passen... després el moment que he reulat no he fet el mateix camí i he tornat pel car-

rer gran i és clar, et quedes sobtat, de la gent com volta, de les perruqueries, ungles, gent en xandall que corre, i dius, però aquí darrere no passava això, no?, i en el carrer d'aquí davant ha set una sobtada gran... i després al venir aquí m'he pogut relaxar, escoltant la sara, l'aina aquí en el vídeo... i he tornat a quedar relaxada... i després una altra cosa que també m'ha cridat l'atenció és sobretot quan hem set allà en aquella plaça que hi havia gent assentada, han quedat molt parats, eh?, no sabien què veien... anaven mirant... què fan aquests?... però és clar ningú ha dit res, només observaven... ha set molt curios... sí, sí... bueno, és això el tros que he fet... i gràcies a tots per ser-hi...

jo he vist que era ben bé una caminada esborradís i blanc, esborradís com a lenta i blanc que és el silenci... o sigui, ha set això i es notava molt i se'ns veia molt... o sigui que no cal fer soroll perquè se't vegi...

stavo pensando a come iniziare questa camminata, andare tutti piano, stare in silenzio, tutte cose che faccio fatica a fare... mi ha ricordato il nostro trio: io, aina e aldona... eravamo un trio ben assortito, una polacca, un'italiana e una catalana, che abbiamo girato mezzo mondo insieme e la gente ci chiedeva, succedeva spesso, ma da dove venite?... erano confusi, non capivano, lingua comune: italiano... a volte ci divertivamo a prendere in giro le persone che venivano a chiederci: ma di dove siete?... provate a indovinare... siete italiane?... no... cioè, una sì ma le altre no... e non capivano... in effetti eravamo un trio ben assortito perché ognuna aveva le sue qualità... aldona la pazza, aina la calma, la riflessiva, e io un po' una via di mezzo... questa camminata mi

ha fatto pensare a questo grande equilibrio, insomma, che non c'è più... e però fare questa camminata, rallentare il mio passo, mettermi in sintonia con la sua calma, con la sua pace, mi ha fatto sentire che eravamo ancora lì tutte e tre, come durante i nostri viaggi... quindi per me è stato un grande viaggio senza partire, rimanendo qui... e quindi, grazie...

la majoria de vosaltres sabeu que d'aquesta exposició de l'aina a la fundació felícia fuster n'ha tingut cura l'ana palomo i en ton granero, en ton aquests dies ha patit un problema al cor i l'han hagut d'operar d'urgència... esperem que tot vagi molt bé... a part de l'acció cercar l'escenari participaré en una altra activitat paral·lela a l'exposició, una taula rodona al voltant de l'obra de l'aina, el vuit de juliol... hi pensava mentre caminava... ja fa dies que hi penso... què dir sobre el treball de l'aina?... com dir-ho?, probablement em sento rar... l'aina, com molts de nosaltres que ens hem dedicat a la pintura, no va parar de dubtar, de fer-se preguntes, d'investigar, i de sentir canvis sobre la percepció artística... a partir d'aquí, i en un altre vessant artístic que va anar prenent força, vam compartir moltes caminades; amb deriva mussol, al grand tour, les octavianes... ella caminava... caminava molt... caminava amb nosaltres, caminava sola, caminava amb la carne... penso que per a ella caminar era central... ens hem perdut saber com hauria evolucionat com a artista caminadora... l'aina era una persona d'una talla intel·lectual immensa, tot i que molt discreta... el silenci... si estigués aquí, segurament hauríem après moltíssim més del que vam aprendre el temps que vam compartir... la recordo caminant, pensant en els marges... caminar com a última frontera que ens queda travessar... caminar com a última frontera...

ho deixaria aquí...

per mi ha sigut una experiència com a contratemps, com un contratemps, i una reflexió sobre lo efímer, que és tot, la impermanència i el temps efímer... i és perquè he començat a viure amb un accident quan venia cap aquí... per sort no ha set res, però podia haver set molt... evidentment m'ha connectat amb l'accident de l'aina... i ha set ja venint cap aquí... com poden canviar les coses en no res?... i han set com dues realitats paral·leles tota l'estona, no?... ja he arribat tard i com m'he integrat amb vosaltres i de seguida m'he sentit super integrada i la sensació com que no em podia deixar perdre cap instant, però que allò ho havia de tornar a fer, que s'havia de tornar a repetir tot, i que hi ha una manera de viure la vida mirant les plantes, perquè llavors dic... ah, no tenia temps de veure-ho tot, jo encara necessitava anar més a poc a poc, però alhora era com, això ja no ho repetiràs, era com, no?, aquesta dualitat, de voler-ho viure molt a fons, però alhora que hi havia masses punts a observar, mirar... llavors he anat apuntant coses, no?... l'accident, l'instant, l'oblit, la tensió, la vida d'un fil, la torre, els forats que hi havia torratxes, però eren forats que dius, bueno són forats buits per tirar-hi l'aigua?, per jugar a bàsquet?, o per omplir amb torretes?, la mateixa cosa pot ser o pot ser ple... la font de l'aigua com de vida... el ple i el buit... la roba estesa, la vida, les persianes despintades pel sol, persianes enrotllades, però vives... les maletes, les dues noies que anaven amb les maletes... viatges de la vida... si aquest viatge era un desig, una aventura o era obligat... l'ambulància, l'accident, el dolor... les sabates... la botiga de les sabates per caminar... i quines sabates per ballar, per guarnir els peus... la bellesa... els peus... és que hi ha coses que no me les entenc... perquè hi ha una introducció que no sé què vol dir, però bueno... la

persona pot estar enamorada dels peus?... ja sabeu què vol dir... vuit mesos enamorada d'uns peus... la casa carlos, no?, que era del 1906, i la bellesa de l'històric, el que és impermanent també i de com s'ha conservat en el temps... la botiga de roba... i m'he fixat molt en la robeta petita també, per tot el que tenia a veure la maternitat i per una història que vam viure molt juntes amb l'aina m'he fixat molt en aquella robeta, però és clar, era robeta d'hivern i ara tampoc anava bé amb la calor que feia... tampoc era agradable de veure amb aquesta calor... l'altre que tenia potser anava molt a missatges que els anava enllaçant sobre si et pots entrenar o no, trainer de vàries coses, el parar, el driving, el cotxe que hem vist si ens podia portar a llocs o no, i era això, de dir si... em portava a pensar de si la vida... no tenim entrenament i la vius de veritat, és una vegada i prou, i clar, no hi ha possibilitat de tornar a fer el recorregut una altra vegada... i us agraeixo enormement que ho hagueu organitzat... gràcies...

és un regal poder fer aquest cercar l'escenari i poder estar aquí... gràcies... ens va molt bé a totes i tots plegats... jo he pensat que l'aina ens ha fet aturar... això que deies tu, jordi, ara... o sigui, aquest silenci i aquesta altra manera de pensar, ha creat que tot un grup de persones ens hàgim trobat i llavors he pensat una cosa que també hem parlat sovint l'altre dia amb en sebastià, no?... aquest do, aquesta... aquest do que l'aina tenia per fer uns vincles tan únics i tan especials amb totes les persones que formàvem part... amb cadascuna de nosaltres... però és que avui se m'ha confirmat que segueix tenint aquest do... abans, sortint a caminar, hi ha hagut un moment, no?, la maria, que ens acabàvem de conèixer, li he comentat i li he dit: "segueix fent amics"...

és molt meravellós... i per acabar, que sé que ho he de dir perquè ho trobo molt fort... les dues persones que no la coneixíeu heu dit dues coses que són molt cabdals... una és perquè hi ha un bar que es diu el 33 que per les amigues i amics, per nosaltres, és molt especial... ens trobàvem amb l'aina i n'hem fet un grup... i hem vist l'edifici i amb la txell ens hi hem fixat en un moment perquè hem dit mira, el 33, no?... maria, gràcies... i després, com que sempre teníem una conya, una broma, però a vegades era com mig seriosament, que crèiem, l'aina i jo, que la gent quan marxa s'apareix en forma de conill... com a sincronia per mi ha estat molt impactant que això ho heu fet sortir just les dues persones que no la coneixeu personalment... llavors, ho he trobat molt màgic... moltes gràcies...

~~CAMÍ DE MARGES~~

Cultura contemporània

9 791399 159325